

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Det gamle Egetræes sidste Drøm. (Et Jule-Eventyr.)

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098738375888/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

lykkelig i! Holder al denne Verdens Deilighed op, naar Du dør!»

»Nei,« sagde Træet, »den bliver vist ved længer, usendeligt længer, end jeg kan tænke det!»

»Men saa have vi jo lige Meget, kun at vi regne forskjelligt!«

Og Døgnfluen dansede og svang sig i Luften, glædede sig ved sine fine, kunstige Vinger, deres Flør og Fløiel, glædede sig i den varme Luft, der var saa krydret med Duft fra Kløvemarken og fra Gjerdets vilde Roser, Hyld og Kaprifolier, ikke at tale om Skovmærker, Kodriver og vilde Krusemynter; der var en Duft saa stærk, at Døgnfluen troede at have en lille Ruus af den. Dagen var lang og deilig, fuld af Glæde og sød Fornemmelse, og naar saa Solen sank, følte altid den lille Flue sig saa behagelig træt af al den Lystighed. Vingen vilde ikke længer bære den og gænske sagte gjæd den ned paa det bløde, gyndelige Græsstraa, nikkede med Hovedet, som den kan nikke, og sov ind saa gladelig, det var Døden.

»Stakkels lille Døgnflue!« sagde Egetræet, »det var dog altfor kort et Liv!»

Og hver Sommerdag gjentog sig samme Dands, samme Tale, [73] Svar og Hensoven; det gjentog sig i hele Slægter af Døgnfluer, og alle vare de lige lykkelige, lige glade. Egetræet stod vaagen sin Foraarsmorgen, Sommermiddag og Efteraarsaften, nu var det snart mod Sovetid, dets Nat, Vinteren vilde komme.

Allerede sang Stormene: »God Nat, god Nat! der faldt et 25 Blad, der faldt et Blad! vi plukke, vi plukke! see til at Du kan sove! vi synge Dig isøvn, vi ruske Dig isøvn, men ikke sandt, det gjør godt i de gamle Grene! de knage derved af bare Fornøjelse! sov sødt, sov sødt! det er din tre hundrede og fem og tredstyvende Nat, egentligt er Du kun en Aars-Unge! sov sødt! Skyen 30 drysser Sne, det bliver et heelt Lagen, et lunnt Sengeteppe om dine Fødder! sov sødt og drøm behageligt!»

Og Egetræet stod afklædt alt sit Løv for at gaee til Ro hele den lange Vinter og i den at drømme mangen Drøm, altid noget Oplevet, ligesom i Menneskenes Drømme. 35

Det havde ogsaa engang været lille, ja, et Agern havde været dets Vugge; efter Menneske-Regning levede det nu i et 40 fjerde Aarhundred; det var det største og ypperste Træ i Skoven, med sin Krone ragede det høit over alle de andre Træer og blev seet langt ude fra Søen, var Skibsmærke; det tænkte slet ikke paa, hvormange Øine, der søgte det. Høit oppe i dets grønne Krone

2 daer(?) i mgt. A. 17 sov ind] sov A². 30 egentligt] egenligt A², egenlig A⁴. 37 4fjerde] tredje jøf A, fjerde A². 38 Aarhundred] Aarhundrede C.